

Основними пріоритетними напрямками у функціонуванні вищих навчальних закладів та шляхами покращення поточної ситуації є максимальна участь науковців у національних та регіональних програмах в Україні, підвищення зацікавленості держави у вітчизняних фахівцях шляхом збільшення обсягів державного замовлення вищим навчальним закладам, а також збільшення кількості дистанційних форм підвищення кваліфікації науковців; збільшення бюджетних видатків на відновлення пошкоджених або зруйнованих вищих навчальних закладів.

Освітні інновації завжди є тією рушійною силою, яка спрямовує систему освіти на розвиток, поєднує швидкі цивілізаційні та соціальні зміни з традиційною освітньою усталеністю на діалектичному рівні. Інтерес педагогів до освітніх інновацій посилюється також реформаторськими процесами, які останнім часом активно відбуваються у вітчизняній освіті.

На період воєнного стану більшість навчальних закладів України було переведено на дистанційне навчання. Звичайно, ця форма навчання не є ідеальною, але використання деяких аспектів дистанційного навчання є важливим доповненням до традиційної освіти, особливо в специфічних умовах, які сьогодні унеможливили традиційне навчання [1].

Специфічність інновацій у вищій освіті пов'язана з тим, що:

- вони завжди передбачають нове вирішення актуальної проблеми в галузі вищої школи;
- їхнє використання призводить до якісно нових результатів освітньої діяльності;
- їхнє впровадження викликає якісні зміни інших компонентів єдиної системи вищої освіти.

Для успішного результативного застосування інновацій в галузі вищої освіти необхідно мати відповідні критерії (ознаки предметної однорідності), що дають можливість здійснювати їх надійну типологію і чітко орієнтувати учасників освітнього процесу по відношенню до їх призначення, галузі застосування і показників ефективності, що очікуються.

Варто зазначити, що сучасна система інновацій у вищій освіті представлена технологічними, педагогічними, організаційними, економічними, психологічними, продуктивними та соціальними інноваціями [1].

Таким чином, інновації в освіті визначаються як процеси оновлення або вдосконалення освітньої теорії та практики, що оптимізує досягнення поставлених цілей. Вони мають бути спрямовані на забезпечення досягнення цілей освітнього процесу, вибудовувати загальну схему освітнього процесу та гарантувати прогнозовані результати. Поєднання традицій та інновацій є основною тенденцією сучасної освіти. Найважливішим завданням сучасного українського суспільства є вироблення перспективних орієнтирів розвитку та ефективних практик впровадження освітніх інновацій, реформування системи освіти та перетворення її на ефективну модель, що відповідає міжнародним освітнім стандартам.

Необхідно наголосити на перспективах розвитку освітнього процесу у закладах вищої освіти в умовах воєнного стану, зокрема впровадженні інноваційних методів у дистанційний освітній процес, психологічній підтримці майбутніх фахівців в умовах воєнного стану та забезпеченні безпечного освітнього середовища.

Однією з ключових організаційних реформ є адаптація освіти до сучасних вимог ринку праці та суспільства. Зокрема, змінюються освітні підходи. Крім того, інновації в освіті включають вдосконалення управління установами та більш ефективне використання ресурсів, таких як кошти, обладнання та персонал. Для цього використовуються різні стратегії, включаючи оптимізацію витрат, благодійні пожертви та інвестиції, реформи управління та розробку нових фінансових моделей. Всі ці організаційні реформи в освіті спрямовані на досягнення кінцевої мети - підвищення якості освіти та забезпечення доступу до неї для всіх учасників освітнього процесу. Вони підвищують ефективність навчального процесу, гарантують якісне навчання та дають можливість розвивати компетенції. Зрозуміло, що сучасна система вищої освіти не може бути зведена до традиційного підходу. Тому виникає потреба в оновленні та розвитку системи вищої освіти, яка б задовольняла баланс між традиціями та інноваціями.

Література

1. Шиба, А. В., Нагайчук, О. В., & Ступеньков, С. О. (2023). Сучасні виклики та потенціал впровадження інновацій в освітній процес під час воєнного стану. *Академічні візії*, (18). вилучено із <https://academy-vision.org/index.php/av/article/view/295>

УДК: 338.512

Володимир Мещераков

к.е.н., доцент кафедри глобальної економіки,
Державний біотехнологічний університет, Україна
vmeshch@gmail.com

Максим Стовбуров

здобувач другого (магістерського) рівня вищої освіти,
освітньо-професійна програма «Агрономія»,
Державний біотехнологічний університет, Україна
mstovburov@gmail.com

ОСНОВНІ НАПРЯМИ ЗНИЖЕННЯ СОБІВАРТОСТІ ВИРОБНИЦТВА СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОЇ ПРОДУКЦІЇ

MAIN DIRECTIONS OF REDUCING THE COST OF AGRICULTURAL PRODUCTION

Анотація. Розглянуто основні фактори, що спричиняють підвищену витрату матеріальних ресурсів при виробництві сільськогосподарської продукції рослинництва. Запропоновано основні напрями зменшення їх впливу.

Ключові слова: собівартість, технологія, енергозатрати, ефективність.

Abstract. The main factors causing the increased consumption of material resources in the production of agricultural products of crop production are considered. The main ways of reducing their impact are proposed.

Key words: cost, technology, energy consumption, efficiency.

Зростання собівартості продукції рослинництва зумовлено значною мірою підвищенням ціни на технічні засоби, паливно-мастильні матеріали, мінеральні та органічні добрива, засоби захисту рослин, енергоносії, витрат на оплату праці. Також слід враховувати і підвищення вартості оренди землі (за відсутності власного земельного фонду).

Підприємство має можливість збільшити ефективність сільськогосподарського виробництва зменшенням витрат на одиницю продукції, що передбачає вжиття комплексу таких основних заходів:

1. Поліпшення використання землі, підвищення її родючості.

1. Впровадження комплексної механізації і автоматизації виробництва.

2. Раціональне використання виробничих фондів і трудових ресурсів, вдосконалення системи управління виробництвом і впровадження наукової організації праці.

3. Впровадження інтенсивних і ресурсозберігаючих технологій та індустріальних методів виробництва.

4. Підвищення якості продукції при збереженні обсягів виробництва.

5. Підвищення об'ємів виробництва при збереженні якості продукції.

6. Дотримання технологічного процесу під час виробництва продукції, оптимізація використання виробничих ресурсів.